

λάς, ἵνα μὲ πείσῃ νὰ ταχθῶ μέλος, καὶ πρόεδρος μάλιστα, Ἑταιρείας μυστικῆς, ἣτις νὰ διορθώσῃ, ἔλεγε, πάντα τὰ κακῶς ἔχοντα ἐν Ἑλλάδι, ὡς πρὸς τε τὸ πολίτευμα, καὶ ὡς πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν καὶ τοὺς ἐκτελεστάς αὐτοῦ. Ἀλλὰ τῷ ἀπήντησα ὅτι τοῦτο ἦν φροντισ καὶ δικαίωμα παντὸς τοῦ Ἔθνους, νόμιμος δ' Ἑταιρεία, ὀφείλουσα ὑπὲρ τούτου νὰ μεριμνήσῃ, ὅτι ἦν ἡ ὑπὸ τοῦ Ἔθνους ἐκλεγομένη Βουλὴ.

Ἐφημερίδες.

Τῆς εἰς τὰς ἔφημερίδας οἷας δήποτε, ἔστω καὶ ἀπλῆς φιλολογικῆς ἐργασίας, ἀπέστην σχεδὸν ἐντελῶς, ἀφ' οὔτου, γράψας τινὰ περὶ νεοεκδότων καὶ συστάσεως ἀξίων ἔργων, οἷον τῶν νομισματικῶν τοῦ κ. Σβορώνου, τοῦ Δαφνίου τοῦ κ. Λαμπάκη, τῆς ἱστορίας τῆς γυναικὸς τῆς κυρίας Παρθένης, κλπ. ἠναγκάσθην νὰ λάβω τὸ ἄρθρον ὀπίσω ἀπὸ τῆς ἔφημερίδος εἰς ἣν τὸ εἶχον δώσειν, διότι ἀνέβαλλε τὴν ἐκδοσὶν τοῦ ἐπ' ἀπειρῶν. Τὸ ἔδωκα δ' εἰς ἕτερον ἐκ τῶν μεγαλητέρων, ἣτις μεθ' ἰκανὸν χρόνον μοὶ εἶπεν ὅτι φιλολογικὰ ἄρθρα δὲν ἐδημοσίευσεν, καὶ ὅτε ἐζήτησα νὰ μοὶ ἀποδοθῇ, ἵνα τὸ πέμψω εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ Ἀμστελοδάμου, μοὶ ἐρῶρέθη ὅτι ἀπωλέσθη.

Εἰς τὸ περιοδικὸν δ' ἐκεῖνο τῶν ἐν Ὀλλανδία φίλων τῆς Ἑλλάδος ἔπεμψα, μικρὸν μετὰ ταῦτα, πραγματείαν τινά, ἣν ἀνέγνων εἰς τὸν Παρνασσόν, περὶ τῶν Ἑλληνοφώνων κατοίκων τῆς κάτω Ἰταλίας.

Καὶ ἕτερον μικρὸν φιλολογικὸν ἐπεισόδιον ἔχω ν' ἀπομνημονεύσω ἐκ τῶν χρόνων τούτων. Εἰς ἀρχαῖος γνώριμός μου ἐκ Βερολίνου, ὁ Κόμης Malzahn, μοὶ ἔπεμψεν ἕμμετρόν τι δρᾶμα του, «Μελιδόνης» ἐπιγραφόμενον, ὃ ἀνεβίβασε καὶ εἰς τὴν σκηνὴν, ἀλλ' ἀπέδιδε τὴν μὴ ἐπιτυχίαν αὐτοῦ εἰς τὸ ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἦν ἄγνωστος καὶ ξένη τοῖς Γερμανοῖς, δι' ὃ ἐπεθύμει νὰ μεταφράζετο καὶ ἐδιδάσκετο αὐτὸ ἐν Ἀθήναις. Ἀφ' οὗ δὲ τὸ ἀνέγνων, εἶπον εἰς τὸν κομίσαντά μοι τὸ βιβλιάριον, ὅτι ἐγώ, οὔτε ἄνεσιν, οὔτε πεποίθησιν εἰς ἑμαυτὸν ἔχων διὰ τὴν μετάφρασιν,

τὸν προτρέπω ν' ἀποταθῆ εἰς τὸν κ. Προβελέγιον. Εἰς δὲ τὸν Κόμητα ἔγραψα ὅτι δυστυχῶς ἐν Ἑλλάδι δὲν ἔχομεν ἀκόμη καλῶς κατηρτισμένην σκηνὴν καὶ γεγυμνασμένους ἠθοποιούς· ὥστε ἐλπίζω οὕτω νὰ τὸν ἀπήλλαξα δευτέρας ἀποτυχίας.

Γάμος Διαδόχου. 1889.

Κατὰ πάντα τὸν Σεπτέμβριον, καὶ τὸ ἥμισυ τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1889, ἀνάστατος ἦν ἡ πόλις τῶν Ἀθηνῶν, παρασκευαζομένη, ἢ προτιθεμένη νὰ παρασκευασθῆ διὰ τοὺς ἐπικειμένους πανηγυρικοὺς γάμους τοῦ Διαδόχου. Καὶ καλαὶ μὲν ἦσαν καὶ αἱ ἐνιαχοῦ ἰδρυθεῖσαι ξύλιναί ἀψίδες, αἱ ἔξωθεν ἐπικοσμηθεῖσαι καὶ ἐπιγραφεῖσαι εἰς μίμησιν μαρμαρίνων· ἀλλὰ τὸ σπουδαιότερον κόσμημα ἦν ὅτι, κατ' ἀστυνομικὴν διάταξιν, ἣτις δὲν ἔπρεπε νὰ περιμείνη ἔκτακτον τοιοῦτο συμβάν· ἵνα ἐκτελεσθῆ, περιετοιχίσθησαν τὰ ἐκατέρωθεν τῶν ὁδῶν πολλαχοῦ χαίροντα κενὰ οἰκόπεδα, καὶ ἀφηρέθησαν τὰ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐνιαχοῦ ὅσιν ἐκπολιορκηθείσης πόλεως δίδοντα νέα ἔρεϊπια.

Οἱ πρῶτοι ἀφικθέντες ἐπίσημοι ἄνθρωποι ἦσαν ὁ Βασιλεὺς καὶ ἡ Βασίλισσα τῆς Δανίας, καὶ ἔσπευσα καὶ ἐγὼ εἰς τὸν σταθμόν, ἔνθα πάντες συνέρθεον πρὸς ὑποδοχὴν των, ὁρμώμενος ἐκ τοῦ βαθέος καὶ συμπαθεστάτου σεβασμοῦ, ὃν τὸ βασιλικὸν τοῦτο ζεῦγος μοὶ ἐνέπνεε πάντοτε. Ἄλλ' οὐδεμίαν ἔχων ἐπίσημον θέσιν, δὲν ἐδικαιούμην οὐδὲ νὰ πλησιάσω, οὐδ' ἄλλως νὰ παρευρεθῶ ἐκεῖ ἢ ὡς ἀπλοῦς περιεργὸς θεατῆς· δι' ὃ καὶ ἀπέστην πασῶν τῶν ἄλλων ἐπισήμων ὑποδοχῶν.

Μετ' ἀγαλλιάσεως ὅμως ἐδέχθην εἰς τὰς ἀγκάλας μου τὸν τῆ 30 Σεπτεμβρίου ἐκ Γερμανίας ἐλθόντα μετὰ τῆς συζύγου καὶ θυγατρὸς του υἱόν μου Κλέωνα, ὅστις καὶ προσηρτήθη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Αὐτοκρατείας Βικτωρίας (μητρὸς τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας), καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐν Ἑλλάδι διαμονῆς τῆς Α. Μ., καὶ προσέτι τὸν υἱόν μου Ὀθωνα, πεμφθέντα ὑπὸ τῶν ἐν Καίρῳ Ἑλλήνων, ὡς μέλος ἐπιτροπῆς ἀντιπροσωπευούσης

